

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1502/06
29.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Љубице Јеремић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог предузећа "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу, Гж. I бр. 537/06 од 16.6. 2006. године, у седници већа од 29.3.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. I бр. 537/06 од 16.6. 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П. 1. бр. 35/05 од 29.3.2006. године, ставом првим изреке поништен је отказ уговора о раду директора туженог број 2737 од 30.12.2004. године. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове, и призна му сва права по основу рада почевши од 30.12.2004. године па до враћања на рад. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 43.200,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж. I бр. 537/06 од 16.6.2006. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из става 2. тачка 12. истог члана, на коју ревизија неосновано указује, будући да је побијана пресуда јасна, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, побијаним решењем од 30.12.2004. године тужиоцу је отказан уговор о раду јер је због технолошких, економских и организационих промена код туженог престала потреба за обављањем тужичевог посла, односно смањен је број потребних извршилаца, а тужиоцу није могло бити обезбеђено обављање других послова, нити оспособљавање за рад на другим пословима. Тужиоцу је исплаћена отпремнина. Тужени је претходно донео Програм решавања вишка запослених и упутио захтев Националној служби запошљавања - филијала Ниш за давање сагласности на овај програм. У наведеном програму решавања вишка запослених прописано је који се основни и допунски критеријуми примењују приликом одређивања вишка запослених. Критеријуме за утврђивање вишка запослених донео је директор туженог одлуком од 11.11.2004. године. У поступку није утврђено да је тужени применио критеријуме прописане одлуком директора туженог приликом доношења побијаног отказа уговора о раду тужиоцу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено побијано решење и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада.

Наиме, у Програму туженог за решавање вишка запослених предвиђено је постојање основних и допунских критеријума за одређивање за које запослене престаје потреба за радом, а одлуком од 11.11.2004. године наведено је да се основним критеријумом сматра успешност резултата рада, те да су допунски критеријуми дужина радног стажа, стручна спрема, број чланова породице који остварују зараду и број деце на школовању. Тужени је донео Програм решавања вишка запослених у смислу члана 114. тада важећег Закона о раду, али је, иако за то није постојала законска обавеза, утврдио и критеријуме који се морају поштовати приликом одређивања вишка запослених. С обзиром на наведено, тужени је по налажењу Врховног суда био у обавези да ове критеријуме и примени приликом одлучивања да ли је престала потреба за тужичевим радом, што у конкретном случају није учињено, па се ревизијом туженог неосновано истиче погрешна примена материјалног права из разлога што чланом 114. Закона о раду није прописана примена мерила и критеријума приликом одређивања вишка запослених.

Како је правилан закључак нижестепених судова да нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу по основу члана 101. став 1. тачка 8. Закона о раду, побијано решење правилно поништено као незаконито и тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа

судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љм